

P. Martin Sedloň OMI

**POUTNÍKEM
NADĚJE**

A.M.I.M.S.

Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei
(Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje)

Vranov n.D. - Přímětice - Bítov
A. D. 2015

S církevním schválením Biskupství brněnského
č.j. Ep/487/11 ze dne 20. 5. 2011

Název: Poutníkem naděje

Autor: P. Martin Sedloň OMI

Předmluva o autorovi a knize: P. Pavel Zahradníček OMI

Ilustrace: Světlana Kroupová

Zpracovali: členové a spolupracovníci Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné

Vydal: A.M.I.M.S., Vranov n. D. - Přímětice - Bítov, v roce 2015

Pro církevní potřebu vytiskl: A.M.I.M.S.

Dotisk 1. vydání z roku 2011 (5.501. až 10.500 výtisk)

Kompletní texty většiny publikací, které vydává A.M.I.M.S. najdete na internetových stránkách FATYMu www.fatym.com.

O autorovi a knize

P. Martin Sedloň OMI (nar. 1965) začal poznávat hodnotu daru víry teprve ve svých osmnácti letech. Říká: „Do té doby jsem o víře nevěděl prakticky vůbec nic - ve škole jsem jen slyšel, že věřící je ten, kdo si neumí vysvětlit bouřku...“

V katolické církvi byl pokřtěn ve dvaceti třech letech.

V roce 1995 složil řeholní sliby v kongregaci Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné, kterou po Velké francouzské revoluci založil mladý kněz, svatý Evžen de Mazenod, když se s několika přáteli rozhodl odpovědět na naléhavou potřebu obnovy života z víry ve Francii.

Absolvoval licenciátní studium v oboru spirituální teologie na Papežské univerzitě Gregoriana v Římě.

Vede řadu exercicií, duchovních obnov a rekolekcí pro nejrůznější skupiny: od zasvěcených osob, přes farní společenství, rodiny, až po skupinu pražských bezdomovců...

Text této knihy vznikl postupně jako sbírka různých myšlenek o naději, které se mu zdálo užitečné předat těm, kdo ho žádali o duchovní, zpovědní nebo exerciční doprovázení.

Text byl dokončen poslední den roku 2004. Vychází až nyní - po velmi příznivém přijetí jeho první publikace nazvané *Doprovázení* (vyšla v roce 2010 v tiskovém apoštolátu A.M.I.M.S.).

Kontakt na P. Martina Sedloně OMI najdete na www.oblati.cz.

P. Pavel Zahradníček OMI

Setkání s nadějí

Jak ti mám popsat naději, o kterou tu jde? Jsem si jist, že kdybych ji začal popisovat, vyšla by mi z toho Ježíšova matka Marie. Jak pere prádlo, trmácí se do Betléma, je potřísněná krví vlastního syna. Nakonec bych tě vzal do chrámu Zesnutí Panny Marie v Jeruzalémě, kde na jedné z ikon oslavený Ježíš drží svou matku jako dítě v náručí. Přesně tak, jak ona chovávala jeho. Je to naplnění té naděje, která ji doprovázela na její životní pouti. Vidiš tu zvláštní nesnadno zahlédnutelnou zář, která z ní celou dobu vychází?

Nemusím asi zdůrazňovat, že tu jde o nadpřirozenou naději, která je Božím darem. Ale je stejně tak důležité si uvědomit, že přijmout Boží dar je veliké umění, ke kterému máme sice všichni vrozený talent, nicméně je nesnadná cesta k tomu ho rozvinout. Naše přirozenost je vinou prvotního hříchu víc jak zkoprnělá. To jistě také zažíváš na každém kroku. O kráčení v naději to pak platí nejméně dvojnásob.

Je to několik let zpátky, co jsem se vracel ze svých měsíčních ignaciánských exercicií. Zastavil jsem se v našem provinčním domě ve Vídni. Šel jsem se podívat na televizi, na zprávy. Bylo tam mnoho záběrů z tehdy probíhajících masakrů ve Rwandě. Bylo to strašné. Snad to byl právě plod exercicií, té měsíční intimní blízkosti Bohu, ale já jsem opravdu měl, navzdor tomu, co jsem viděl, jasné a pevné vědomí srdce, že Bůh je tam přítomen. Nenechal se vyhnat. Naopak, byl tam přítomen zvlášť mocným způsobem. Nedokážu vyjádřit proč, ale vůbec mi ta rwandská situace nepřišla beznadějná, i když přirozený zrak zaznamenával jen úplnou beznaděj.

Ano. Naděje je paprsek, který spojuje nebe se zemí. Vstupuje otevřeným oknem víry a zprostředkovává teplo lásky. Naděje je opravdu důležitá pro hřejivý dotek, který dává zpřítomněná Boží láska.

Naděje je podobná pohledu na zataženou noční oblohu, který nahmatává hvězdy, které tam zavěsil Pán a Bůh. Ten pohled o nich jasně ví, i když zrovna nejsou vidět.

Nadpřirozená naděje neznamena věřit proti vší naději, že věci dopadnou tak, jak ty doufáš a jak si to představuješ. Nadpřirozená naděje znamená, že máš pokojné

vědomí toho, že to můžeš úplně v klidu nechat všechno na Bohu. Že v jeho režii to dopadne úplně nejlépe. Ty udělej jen to, co můžeš a máš udělat.

Naděje je nejzákladnější projev pravé, živé víry.

Cesta k naději

Rozpomínej se často na vše krásné ze svého života a ještě víc na to, co Boží milosrdenství přetavilo ve zkušenost Boží moci a blízkosti, ačkoli to byl jen nevyživný jedovatý hnůj. Zaručuji ti, že ve svém srdci i životě zakusíš předchuť ráje.

Nemysli si, že naděje vstupuje do člověka jen prostřednictvím nějaké vysoké teologie či mystického usebrání. Naději nechá Boží režisér vstoupit do tvého srdce třeba i skrze hrnek lahodného čaje a trochu úsměvu. Skrze pár slov jdoucích od srdce k srdci.

Vydej se na cestu. Buď na cestě. Staň se poutníkem z povolání. A budeš koukat, kolik se dá potkat naděje v tomto beznadějném světě.

Buď hodný na lidi. I na ty zlé. A budeš plný naděje.

Nemůžeš odpustit, protože nemáš naději. A nemáš naději, protože nemůžeš odpustit.

Nauč se prožívat přítomný okamžik a naděje tě tak snadno neopustí.

Jaký lék bych ti doporučil na beznadějné stavy srdce i hlavy? Radost z maličkostí.

Ptáš se mne na nejspolehlivější zdroj nadpřirozené naděje? Plň své povinnosti. Vždy aspoň o pět minut dřív, než je nutné, a vždy s úsměvem o kousek hlubším, než je ten sebezáchovný, který je jen k tomu, aby ses nezbláznil.

Neboj se humoru. Naopak. Uč se sám sobě zasmát. Zasmát se své slabosti a neschopnosti, tomu jak vypadáš, tomu co jsi zase zbabral, i když ses tolik snažil. Udělej si legraci z toho, co tě nejvíc ponižuje. A uvidíš, že odstup, který tím získáš, ti pomůže zahlédnout a získat naději, a tedy i světlo, sílu a odhodlání.

Chceš mít naději? Dodávej ji druhým.

Chceš, abych ti prozradil, co mně osobně dodává největší naději? Přesvědčení z víry, že Bůh nedopustí nic, co by nemohl obrátit v dobré. Ano, z křesťanského hlediska nemůže existovat nic, nikdo, ani jediná situace, prostě nic, co by Bůh nemohl obrátit v dobré. „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému,“ píše svatý Pavel (Řím 8,28). A já se domnívám, že toto je jádro radostné zvěsti. Pavel opravdu myslí všechno. I to největší zlo, selhání či zanedbání. I tu největší křivdu, která tě v životě potkala. Jestli se rozhodneš milovat Boha, není už třeba rmoutit se nad minulostí, i kdyby se v tvé minulosti stalo i to nejhorší, co si jen můžeš představit. Nic, co na tebe dopadá, nebo může dopadnout, nemůže být mocnější než Boží všemohoucnost. Pán je opravdu veliký. Dokonce i smrt se skrze spojení s Ním obrací v něco velmi dobrého.

Nechci vůbec říct, že naděje, ke které dospěješ důsledným myšlenkovým postupem, či objevením pravdivých teologických důvodů je bezcenná. Naopak, je to Boží dar, pokud umíš tímto způsobem stabilizovat svou intuici víry. Ale chci ti říci z vlastní zkušenosti, že svědectví konkrétních lidí a konkrétních životů mě naplňují vnitřní duchovní silou víry mnohem víc. Vyhledej společenství takových lidí. Čti životopisy těch, kteří povstali z beznaděje.

Ukážu ti tu nejpřímější cestu k naději, ale slib mi, že se nelekneš. Ta cesta jde totiž asi na opačnou stranu, než bys čekal. Tak tedy poslouchej. Kdyby to pomohlo, klekl bych si před tebou, abys poznal, že to myslím opravdu vážně. Prosím, opravdu tě prosím, pochop, že na této zemi nemáš vůbec na nic právo. Vůbec na nic. Jestli tohle přijmeš, najednou se ti všechno kolem stane poslem obrovské naděje. Tak mocné naděje, že se ti bude tajit dech.

Jakmile tě napadne zase ta absurdní myšlenka, že tvůj život nemá žádný hlubší smysl, okamžitě si vezmi do ruky Písmo a namátkou ho otevři. Jsem si jist, že se přitom otevře i tvé srdce, a Pán ti bude moci dát tajemně najevo, že tě chce, že tě miluje, že do tebe dokonce vkládá své naděje. Já osobně nemusím vynakládat žádné velké úsilí, abych viděl jedinečnost a neopakovatelný smysl tvé existence. Nenech se ničit malichernostmi.

Nevím, jak to mám vyjádřit, abys tomu uvěřil. Chtěl bych tě z celé síly svého srdce přesvědčit, že z každé situace existuje východisko, které tě mile překvapí. Nenech se zastrašit, i když se všechno kolem tebe jeví jako všudypřítomná sedmihlavá saň. Dej si poradit a budeš opravdu mile překvapen.

Cesta v naději

Určitě se ti bude stávat, že čím víc budeš služebníkem a poslem naděje, tím víc budeš trpět beznadějí. To ať tě nepřekvapuje. Abys mohl obdarovat v plnosti, musíš dát všechno, a pak v pokoře a tichosti čekat na chvíli vzkříšení naděje ve tvém srdci. Slibuji, že se to stane do tří dnů. I Ježíš byl úplně opuštěn, aby my jsme mohli být obdarováni tou neuvěřitelnou Boží blízkostí.

Ptáš se mě, jak si můžeš uchovat ten dar pokojné naděje, kterou skrze modlitbu naplňuje Duch Svatý tvé srdce? Nesud'. Nestav se na místo soudce. Miluj nepřátele. Žehnej těm, kdo tě pronásledují, chval ty, kdo ti křivdí, dobrořeč těm, kdo tě proklínají.

Ave crux, spes unica. Buď pozdraven kříží, naše jediná naděje. Tento nápis, který najdeš v nejednom kostele, neznamená, že bez kříže není naděje. Spíš bych řekl, že není kříž, který by se nemohl stát cestou k obrovské naději, tam, kde už se všechno zhroutilo. Cestou, kterou ti nemůže nikdo vzít. Cestou, která se zhoršením situace stále více zpevňuje. Přeji ti, abys nahmatal nezničitelnou pevnost této jedinečné cesty k naději.

Jdi životem tak, jako když dobrý řidič řídí auto. Nekouká těsně před kapotu. Jeho pohled je upřen mnohem víc dopředu, ale zároveň se nemůže stát, aby něco před svým vozem ztratil ze zorného úhlu. Buď pozorný, ale ať tě soustředěnost nevyčerpává.

Jeden z mých prvních závodů v orientačním běhu skončil tím, že jsem se beznadějně ztratil v lese. Bylo mi tenkrát asi osm let. Pro takové dítě to byla dost děsná zkušenost. Pamatuji si, jak jsem běžel, šel a zase běžel pořád dopředu. Dnes vím, že jsem se tím vzdaloval od cíle, ale zároveň díky tomu, že jsem se nezastavil, narazil jsem na silnici, kde mi zastavilo auto, které mne dovezlo zpátky. Nikdy nepřestávej jít, i když nemáš naději.

Co to znamená být poutníkem naděje, co znamená jít cestou naděje? Znamená to nepřeceňovat současné starosti ani radosti. Nepovažovat se za střed světa a nedomnívat se, že věci nemohou být ani lepší ani horší. Být pevně nohama na zemi, ale mít pohled upřený dopředu k nebeskému horizontu.

Zkus modlitbu uchopit jako krok naděje, že Bůh tě slyší a vyslyší.

Domníváš se, že nemáš naději. Je to myslím tím, že si ji představuješ jako klidnou usměvavou paní stojící na hlavě hadovi, tak jak to často vidíme při zobrazení Panny Marie. Víš, ale naděje, kterou máš teď prožívat, je snad spíš podobná zpocenému, krumpáčem kopajícímu muži, který s prachem v očích, uších i ústech kope tunel, aby se dostal ze zajetí.

No, samozřejmě. Čím budeš mít víc naděje, tím víc tě Pán bude moci obdarovat.

Růst v naději

Často musí být člověk konfrontován až s drastickou beznadějí a nesmyslností situace, aby mohl bytostně zakusit, že opravdová naděje je jenom v Bohu.

Kdo má největší a nejzdravější naději před Bohem? Malé dítě, které nikoho neobviňuje. Být takovým dítětem je základním požadavkem pro vejítí do Božího království.

Samota a naděje. Přeji ti, aby se u tebe tyhle dvě sestry často sešly. Ony ti pomohou dojít a dozrát k hluboké a pevné radosti.

Vím, zase ztrácíš naději, když narážíš na slabost a nespravedlnost Božích služebníků Církve a i těch takzvaných svatouškovských křesťanů. Možná tě překvapí, když řeknu, že je to Boží milost. Bůh tě už uznal hodným vyměnit u tebe přirozenou víru a naději za tu darovanou z nebes. Konfrontace s realitou, která tě teď zraňuje, je jeden z hlavních Božích způsobů, jak ti Bůh chce pomoci, abys mohl zásadně duchovně povyrůst. Nevzdávej to.

Samozřejmě. City jsou velmi důležité pro duchovní život. Duchovní život je přece láska v člověku. City jsou energií vůle, jak říkával dominikán otec Jordán. A taky láska bez citů je jen odpudivá účelovost. Ale prosím tě, nezapomeň, že naděje, o které mluvím, je zrovna něco, co je lepší s city příliš nemíchat. Naděje, do které máme dorůst, je spíš podobná pevně upřenému pohledu dopředu, než nějakému citovému hnutí.

Ano, souhlasím s tebou, že prožitek naděje může být podobný rozsvícení světla nebo podobný dopadu slunečního paprsku. Ale pak nechápu, proč se divíš, že Bůh tě na toto obdarování připravuje skrze tmu, kterou prožíváš?

Můžeš mi říkat, co chceš, ale já vidím, že tvé oči jsou smutné. Nepřesvědčuj se pořád, že jsi spokojený. Chci tě vidět třeba zoufalého, ale v pravdě. Opravdová radost, opravdová naděje, opravdový pokoj, prostě to, co teď potřebuješ, je totiž o pravdě. Pokud to všechno nevyroste z pravdy, nebude to opravdové.

Kritéria naděje

Asi se mne brzy zeptáš: Jak poznám, že mám v srdci Boží naději? Písmo svaté to popisuje jako stav srdce, v kterém je láska (srov. Řím 5,5), a tedy radost, pokoj, shovívavost, milosrdenství (srov. Gal 5,22 n.), i když tu nejsou žádné důvody, které by tento stav tvého srdce vyvolaly, ba dokonce naopak. Víc ti k tomu asi neřeknu, ale jsem si jist, že až to nastane, bezpečně to poznáš.

K čemu bych přirovnal člověka s falešnou nadějí? Myslím, že k psovi, který štěká a štěká bez rozlišování. Až se uštěká k smrti.

Jestli jsi skeptický vůči Církvi, jestli jsi alergický na pomalost Vatikánu nebo máš v debatách sklon nehlásit se k té římské nevěstě, která je někdy trochu slepá, někdy se trochu chromá vláčí dějinami... Nevěřím tvé naději.

Řeknu ti ještě jedno kritérium k tomu, jak poznáš nadpřirozenou naději. Tehdy ti totiž živě a pravdivě znějí slova Ježíše Krista: „Já jsem alfa i omega. První i poslední.“ (srov. Zjev 22,13) To, že on je stejný včera, dnes i na věky... (srov. Žid 13,8)

Bojíš se, jestli tvá naděje nevyvěrá jenom z nějaké iluze? Je to dost možné, ale pravdě bys zatím ještě neuvěřil, nebo by pro tebe byla těžko stravitelná. Jeden trapistický mnich mluví přímo o „milosti iluze“. Nelpi na ničem, i když ti to hodně pomáhá. Nezhruť se, když se najednou ukáže, že jsi šel za iluzí. Hlavně nepřestávej jít dopředu. A uvidíš, že jednou se dokážeš opřít o čistou Boží naději.

To nevádí, že jsi nervózní z toho očekávání, jak to dopadne. To k tomu patří. Ale dej pozor, aby tvá nervozita nepřerostla v zlobu a obviňování. To už by znamenalo, že se z nedostatku naděje dostáváš do pařátů ďábla a stáváš se jeho loutkou.

Taky se mě ptáš, jak se pozná, že máš živou víru, živou naději, živou lásku. Je to, myslím, otázka podobného druhu jako to, jak se pozná, že lezeš po žebříku. A pokud si nedovedeš představit co znamená „lézt po žebříku víry, naděje a lásky“, ptej se po těch, kdo to úspěšně dělají. Dívej se na ně... A pak to prostě zkus sám. Člověče přičiň se a Pán ti pomůže.

Otázky k naději

Vím, že tě už nejednou napadlo: Proč nám Bůh nedá větší jistotu ve věcech víry nebo směru naší životní cesty? Myslím, že odpověď je stále tatáž jako na jiné podobné otázky. Bohu nejde o naše výkony, ale o nás samé. Naděje posiluje svaly naší víry a roztahuje plíce naší lásky. Nic lepšího ti na to asi neodpovím, protože růst, o který Bohu na prvním místě jde, se má dít trochu jinde, než se obvykle domníváme.

Už se mi dvakrát stalo, že se mě zeptalo malé dítě, jestli bude jeho pejsek nebo kočička v nebi. Poprvé jsem se teologicky pěkně kroutil a vykrucoval, zvířata přece nemají nesmrtelnou duši. Podruhé jsem byl už přímější. Napadlo mne, že Bůh může naplnit každou naději, která není proti Němu. Jak to udělá, nevím. Vím však, že zcela jistě naplní naději toho dítěte, a proto jsem odpověděl: Ano.

Ano, žij zdravě. Drž v kondici své tělo. Pečuj o tento dar, který ti byl Bohem svěřen. Ale prosím tě, nedomnívej se, že tím vyřešíš něco tak podstatného, jako je odchod z tohoto světa. Při umírání nebude oblast zdraví příliš důležitá. Zabývej se věčností i přitom svým cvičení, ježdění na kole a pročítání letáků o nejzdravější výživě. Ptej se na Slovo opravdového života, které je mocnější než smrt.

Ptáš se mne na všechny možné léčitele, kteří disponují těmi různými tajemnými schopnostmi. Trochu mi vadí, že se tváří, jako by měli v rukou klíč k věčnosti a příliš sebevědomě tvrdí, co je dobré a zlé. Přesně ví, co by Církev měla a neměla dělat. Prostě mi to připadá, jakoby měli v kapse ovoce ze stromu života, ze stromu poznání dobra a zla. Z toho stromu, ze kterého nám Bůh pro naše dobro zakázal jíst. Dar, který si vezmeš sám, přestává být darem. Naděje, kterou si vynutíš, přestává dávat život, jako vynucená láska, přestává být láskou.

Neboj se mi říct, že můj optimismus snadno otevře dveře hříchu. Zdá se, že obírá člověka o bázeň před Bohem a otevřenost, ke které vede, s sebou nese velká nebezpečí. Máš pravdu a já se snažím na to nezapomínat. Ale je prostě důležité otevírat dveře a okna domu, i když je nebezpečí, že tam vnikne něco nežádaného. Uzavření a zabeďování nic neřeší. Jsem přesvědčen, že Bůh nechce, abychom žili sice bezpečně, ale v zatuchlých příbytcích. Taky jsem byl dřív alergický, když

mi někdo zdůrazňoval, že i Ježíš chodil na hostiny a mezi hříšníky. Teď jsem si jistý, že to nebylo jen tak mimochodem.

Vzpomínám si, jak náš páter spirituál, jezuita, který prošel vězením a mnoha pronásledováními, se podívoval, že směrnice k udílení křtu dětem mluví o požadavku záruky, že děti budou vedeny a vychovávány od svých nejbližších ve víře: „Kodex církevního práva přece mluví o požadavku opodstatněné naděje a ne o záruce.“ Řekl: „Copak můžeme za něco takového ručit? Vždyť já nemůžu ručit ani sám za sebe.“

Ptáš se mě, jestli věřím na sny? Věřím Pánu, který může použít všechno k tomu, aby nás lidi obdaroval. To však neznamená, že používá vždy všechno a všude. On je ten, který je, který chce a který koná. Ale ne podle nás, podle našich představ, podle našich zákonů, podle zákonů tohoto světa. A nezapomeň, že ve hře je také náš velmi schopný duchovní nepřítel. Nikdy se nepouštěj na hlubinu sám, bez Církve.

Zdroj naděje

Jestli se ti ještě pořád zdá ta hluboká pevná naděje pro tvé srdce nějak nedosažitelná, nemohu říct už nic víc prostšího a jednoduššího než: Duch Svatý. Pros o Ducha Svatého. Je to záležitostí Ducha Svatého. Svatý Pavel jasně říká: „A naděje neklame, neboť Boží láska je vlita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (srov. Řím 5,5). Musíš milovat. Láska potřebuje lásku. Odpouštěj, žehnej, raduj se z příkoří. Konečně alespoň na chvíli připusť, že tě Bůh miluje!

Zase se vymlouváš, že tvá beznaděj je zaviněná smutným osudem někoho druhého. Ano, když se budeš kolem sebe dívat jen svýma tělesnýma očima, tak se nediv, že jsi v takovém stavu. Jestli se nemodlíš, abys viděl Ježíšovýmá očima, modlíš se skoro zbytečně. Nebudeš za chvíli schopen ani věřit, ani doufat ani milovat.

Zkus se alespoň jednou týdně pořádně zastavit a z hloubi své bytosti se zeptej: O co tu vlastně jde? A čekej na odpověď. Čekej na odpověď jako malé, nezkušené, důvěřivé dítě. Věřím, že tě Bůh nenechá bez odpovědi, která by ti dodala naději, velkou naději.

Vím, že si říkáš: Kdyby se tak naděje dala nabrat do džberu jako voda ze studny. Křišťálová, krásná, osvěžující, kterou prostupují paprsky ranního slunce. Prozradím ti jméno té studny: Neděle, den Páně, den, který je zvláštním způsobem prostoupen silou Ježíšova vzkříšení.

Ano, prohloupí ten, kdo si nechá uniknout neděli s jejím tajemným bohatstvím, které je přítomno skrze zvláštní Boží pohled na tento čas. Nemůže se potom divit, že týden se pak jeví jako zoufalé vláčení se závějemi starostí, úkolů a pochybných povinností orámovaných nudou.

Neděle je pro člověka. Ano, neděle je od Boha pro člověka. On čeká na to, aby tě mohl obdarovat.

Vím, že to nejhorší a nejbolestnější, co tě může potkat, je, když se setkáváš s očima bez naděje. Ale vystříhej se toho, abys dodával lacinou falešnou naději.

To hlavní, co potřebuje beznadějný pohled, je setkat se s jiným pohledem, který je plný naděje. Nic víc, nic méně.

Samozřejmě, je jasné, že naděje nemůže existovat sama o sobě. Není to něco, co si myslíš nebo co tě rozechvívá nebo uklidňuje jako nějaká pilulka. Naděje je vlastně Někdo, kdo ji přináší. Proto musel vstát z mrtvých. Nestačilo, aby nám tu nechal krásná slova a zaslíbení. Tím se odlišuje křesťanská naděje od těch ostatních. Křesťanská naděje má zdroj v Tom, s kterým se můžeš a máš setkávat. On kvůli tomu přišel a stále přichází a nakonec přijde.

Největší naděje tě nenaplní tam, kde se situace začne řešit a objeví se východisko. Největší naděje tě naplní tam, kde navzdor šíleně beznadějně situaci zjistíš, že Ježíš je v tom s tebou.

Dám ti jednu velmi důležitou radu. Nemysli si, že ten, kdo něco umí: mluvit, psát, vyřešit každou situaci, či mít po ruce vždy moudrou radu nebo pohotové řešení, je lepší než ty. Jen Bůh je dobrý. O něho opři všechnu svou naději.

Čím mi děláš největší radost? Když vidím, že růst tvé radosti a naděje nezávisí na mně, a vnímám, že i kdybych selhal, s tvou nadějí to neotřese.

Prozradím ti jeden neomylný hmatatelný zdroj naděje: „... a pekelné brány ji nepřemohou.“ (Mt 16,18)

Moc dobře vím, že stačí málo k rozhoření či uhašení naděje. Chci abys to věděl taky. Pamatuj, že jsi vždycky malý krůček od objevení naděje. Neztrácej nikdy tuto naději na naději.

Někdy opravdu není co poradit. Ale to neznamená, že Bůh je daleko. To bylo vždy jednou z nejmocnějších nadějí svatých, když se dostali tváří v tvář úplné beznaději.

Když přemýšlím, jak ti dodat odvalu a naději, jedině, co mne napadá, je otázka: Myslíš, že tě budu mít méně rád, i když třeba všechno úplně „zvoráš“? A co teprve Ježíš!

Měj silné vědomí nezaslouženého vyvolení a budeš mít nezlomnou naději.

Víš, proč si myslím, že titul Panny Marie, jako Matky naděje není jen důsledek nadbytečného vyvyšování Marie z Nazareta, jak si mnozí myslí a považují tuto věc za další neekumenický krok? Protože s nadějí je to stejné jako s ostatními milostmi přicházejícími od Boha. Ony se jen nedávají, nesdílejí, nepadají z nebe jako hrušky. Ony se rodí. Ony se rodí tak, jak se pro svět narodil On. Bůh chce, abychom si dobře a jasně uvědomili ten způsob, kterým nás obdarovává. Rodit z lásky je víc, než jen dávat. Svatá Maria, Rodičko Boží, přimlouvej se za nás a buď Matkou naší naděje!

„Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ (srov. Mt 28,20) To není báchorka nebo nějaké roztomilé zbožné tvrzení. Je to jeden z hlavních pilířů naší víry. Zařid' se už konečně podle toho. Zařid' podle toho svou nadějí. A nejen to. On ještě říká: „Mně je dána veškerá moc na nebi i na zemi...“ (srov. Mt 28,16) Nemotej se už v labyrintu svých nedokonalostí a upři svůj pohled na Ježíše.

Víš, proč se bojíme smrti? Protože od prvotního hříchu nesmrtelnost nepatří už k naší přirozenosti. Nevysiluj se tím, že budeš přesvědčovat sám sebe, že nezemřeš. Nepomůžou ti ani hory knih o zkušenostech z klinické smrti či logické důkazy géniů, kteří se tím zabývají. Neříkám, že je to úplně bez významu. Ale to, co je lepší udělat, je všechnu sílu, energii a nasazení vložit do Hospodina, do Ježíše Krista, který jediný nám může pomoci získat novou přirozenost. On proto přišel, On proto přijal naše tělo, aby se mohla naše přirozenost stát nesmrtelnou. Jen ze spojení s Ním můžeš získat pokojné vědomí, že za smrtí tě čeká život.

Nebezpečí pro naději

Víš, že už se zas tak často nerozčiluji. Ale přiznám se ti, že se těžko ovládám, když tě zase vidím, jak se beznadějně přehrabuješ a utápíš v tom, jaká si chudinka. A přitom vidím tolik věcí v tvém životě, které jsou hodny tance z vděčnosti a radosti. Nemusíš tu radost zalévat zrovna mnoha lahvemi vína, ale tance by ti trochu neuškodilo.

Na první pohled to vypadá zbožně, když pořád mluvíš o své slabosti a strachu z toho, že nevytrváš až do konce. Zakazuj si zaplétat se do takových myšlenek. Okrádá tě to o naději. A pokud to co nejdříve neproměníš v důvěrné volání k Nebeskému Otci, je to úplně k ničemu. Ježíš se nabídl, že On bude tvou silou. Přemýšlej radši o tom. Věř tomu. A neboj se v jeho síle pustit i do něčeho, co sahá až za horizont tvé jistoty.

Nemysli si, že já se nebojím sám sebe - své slabosti, své nestálosti, své nízkosti. Pomáhá mi, když se neberu moc vážně a k tomu mám vážnou naději v Toho, s kterým nejsou žádné žerty, pokud jde o hřích.

Nemysli si, že neznám ty lákadla, myšlenky a sny, které se tváří, že dodají člověku právě tu pravou naději. Znam to všechno moc dobře. Proto s ještě větší rozhodností, jistotou a důrazem říkám sobě, tobě i ostatním: Nenech se ošálit tím bublinovým světem svých představ. Měj vždycky odvahu mít vedle sebe někoho, kdo se nebojí píchnout do těch nádherných duhových světů vznášejících se v prostoru tvého únikového snění.

Už jsi si všiml, že když dáš průchod své smyslné fantazii, netrvá dlouho a do tvého srdce se vkrade ten zvláštní strach z budoucnosti?

Zase se tváříš, jako bys měl právo na beznaděj. V tom je asi tvůj problém, pořád si myslíš, že máš na něco právo.

Vidíš, i farizeům se stalo, že místo s Bohem se dostali do bytostného dialogu se Zákonem. Ne, že by zákony nebyly potřeba, ale chci, abys věděl, že cílem je naučit se ptát přímo Boha, Ducha Svatého. V zákonech nenajdeš živou naději, pomohou ti jen odlišit iluzi od Božího hlasu.

Jestliže nekriticky nasáváš všechno kolem sebe, nediv se, že tě přepadá ten chladný strach z toho, co bude.

Neřekl jsem, že naděje rovná se bezstarostnost, to bys mi špatně rozuměl. Ale nemůžu se už dívat na to, jak tím svým neustálým staráním, kontrolováním a nedůvěřováním místo pokoje a radosti vnášíš nervozitu a otravuješ život všem kolem sebe.

Ptáš se mě, jestli je vhodné dívat se v dnešní době na televizi. Řeknu ti, co je vhodné: neztratit opravdovou víru, opravdovou naději, opravdovou lásku.

Už několikrát jsem ti řekl, že tvým problémem číslo jedna je zbytečný strach. Znam to dobře. Ani já nemám v podstatě jiný problém. Mým problémem je strach. Tvým problémem je strach a pan X.Y. na tom není jinak. Proto nás Pán dává dohromady, abychom si vzájemně propíchovali pro nás děsivé bubliny představ ve vzduchu. Tak málo stačí, ale sami na to nestačíme. Nezůstávejme sami.

Nediv se, že neustále prožíváš takové výkyvy hladiny sebedůvěry, víry a naděje. Dokud si budeš stále myslet, že všechno stojí na tobě, může se stát, že tě tvůj spásitelský komplex umučí až k úplnému zoufalství.

Normálně se má za to, že opakem naděje je zoufalství, beznaděj, ztráta důvěry, že to a to dopadne dobře. Já bych řekl, že opakem naděje jsou všechny možné druhy strachu. Nech se uzdravovat od těch svých strachů a budeš mít nezlomnou naději.

Zasvěcený život a naděje

Ze všeho nejdůležitější je chtít. Opravdu chtít. Hluboce chtít. Pevně chtít. Z hloubi duše chtít. Ne, že jeden den chceš to a druhý zas ono a třetí den zase úplně něco jiného. Bůh potřebuje naši pevnou touhu, aby nás mohl obdarovat, potřebuje naši pevnou naději, aby nám mohl pomáhat růst. To je hlavní smysl zasvěcení, smysl řeholních slibů. Nefandím příliš té teorii o dvojitě zásluze a dvojitěm hříchu.

Ptáš se mě, jak poznáš, že máš povolání k zasvěcenému životu? Zkus si představit jeden z večerů své budoucnosti. Sedíš a piješ čaj. Je tvé srdce naplněno nadějí, i když se na tebe všichni vykašlali, všichni tě opustili, nikdo tě nechápe? Když jediné, co tento večer máš, je Boží, je Ježíšova přítomnost?

Vím, že někdy toužíš po objetí něhy a lásky. Po objetí pevných rukou, které tě ujistí, že nejsi sama. Nech to jiným. Těm, kteří nevědí nic o Božím objetí. Obrát tuto touhu směrem ke hvězdám a slibuji ti nezapomenutelný dotek nekonečné naděje, skrze hvězdy, které objevíš ve svém srdci, skrze pohled víry na oblohu.

Nemohu zapomenout na památník dětským obětem holocaustu v Jeruzalémě. Jeden plamen svíčky v pár desítkách zrcadel. Prý tam můžeš díky odrazovému efektu uvidět milion a půl plamének - tolik bylo obětí - které jsou odrazem vlastně jediného. Možná, právě tak to může a má fungovat při šíření naděje v dnešním světě. Staň se také zrcadlem živé naděje.

Říká se: Naděje umírá poslední. Kéž to platí i v tvém životě.

Vidím tvou trýznivou obavu, že někdy neovladatelně vzplaneš láskou k nějakému muži, i když své srdce toužíš zasvětit Ježíši v jeho Církvi. Co když zapřeš, co když zradíš své úplné zasvěcení se Bohu? Co když nevytrváš až do konce? Poradím ti, jak nabrat naději, která je nutná pro takové životní rozhodnutí. Už se už teď nahmatávat vznešenost, krásu a hloubku tohoto povolání. Nestačí o nich jenom vědět. Jen vzpomínka na tuto nezaměnitelnou radost ti pomůže v době zkoušky neselhat anebo tě aspoň přivede rychle zpátky na tvou cestu.

Pořád si ještě myslíš, že Bůh od tebe očekává výkony? Ne. Chce tvou důvěru, naději, lásku... Chce tvé srdce plné těchto pokladů.

Toužíš udělat něco velkého. Toužíš udělat něco pro člověka, pro lidstvo, pro svět dnešní doby? Staň se nádobou, poslem a hlasatelem naděje. Staň se živým občanem Božího království, které je mezi námi navzdory vzteklé moci zla, která je proto vzteklá, protože je na přemožení Božího království krátká.

Zamiluj se do naděje. Zamiluj se naplno do naděje. Jako kdyby to byla tvoje sestra, tvoje nevěsta, tvůj nejmilejší princ, tvůj snoubenec a ženich. Tvůj život. Tvoje všechno.

Budoucnost v naději

Víš, ani se nedivím, že ti, kteří se domnívají, že křesťanství spočívá v krásných ozdobách, honosných bohoslužbách s mnoha svícemi a kadidlem, v hlubokém dojmu z posvátných chrámů..., že ti, kteří si myslí, že křesťanství spočívá v hojné účasti na mších a pobožnostech, že jeho síla závisí na vlivu křesťanů ve společnosti a spravedlivém postavení Církve ve státě, opravdu se nedivím, že tito lidé ztrácejí naději.

Nezlob se na mě, ale opravdu nesdílím všeobecný smutek a obavy věřících, že bude stále méně kněží, pak věřících a v důsledku stále víc zavřených kostelů. Mám velkou naději, že se přijde na to, jakou sílu má modlitba po domech. Sám jsem přesvědčen, že mé kněžské povolání vyklíčilo právě díky malým mším po bytech a po chatách během totality. Jsem přesvědčen, že Prozřetelnost nás skrze malá pokorná společenství, která se budou scházet, kde se dá, chce přivést k znovuobjevení podstaty křesťanství, v kterém nejde o honosné liturgie a velká bohoslužebná shromáždění, ale o lásku a odpuštění. První křesťané se scházeli v katakombách. A tam jeden vedle druhého v nehostinném, stísněném prostředí nahmatávali tajemství Ježíšovy tajemně přítomné obětující se lásky. Myslíš, že my, křesťané dnešní doby, potřebujeme něco jiného? Kritika poměrů z kazatelen a vytváření bojových šiků nás, myslím, lásce k nepřátelům příliš nenaučí. A k čemu je pak takové křesťanství?

Nemám rád to neustálé obviňování různých režimů, politických vlivů či konkrétních nepřátel Církve z toho, že jsou příčinou odklonu lidí od víry. Otázka víry či nevíry jde přece paradoxně úplně jinudy. Neříkám, že to vše nemá vliv, ale svatý Pavel jasně říká: „Kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost.“ (srov. Řím 5,20) O toto se opři a také nebudeš propadat beznaději.

Řeknu ti jednu věc. Jsem přesvědčen, že kdyby v celé Evropě zůstal jediný duchovně živý křesťan, nebude to mít lehké, ale z Boží moci bude i křísit mrtvé. Bůh je tajemně spravedlivý. Neboj se a neztrácej naději. Čím víc my budeme ztrácet moc a pozice, tím víc ji bude projevovat On, Ten, který je a bude bez ohledu na to, jak to na světě vypadá.

Ptáš se mě, jestli přemýšlím o tom, zda budou zase jednou plné kostely věřících. Rád bych se mýlil, ale domnívám se, že ne. Moje naděje má před očima mnoho malých společenství po domech. Vidím domácí církve, jak to bylo u prvních křesťanů. Sem tam budou velká shromáždění a slavné liturgie, ale u nás v Evropě bude život Církve spočívat v prožívání hlubokého bratrství kolem Krista, který přijde zavřenými dveřmi, který přijde skrze putujícího kněze, který přijde tam, kde bude ze srdce očekáván. Který přijde se zvláštní silou tam, kde bude pozván skrze modlitbu dvou nebo tří v Jeho jménu.

Pozvání k naději

Nezlob se, že budu na konec trochu tvrdý, ale to, že ztrácíš naději, je nedostatkem pokory. Přesněji řečeno, že považuješ za pokoru to, co vůbec pokorou není. Bůh tě povolal k životu, Pán tě vykoupil svou krví a Duch Svatý si tě vybral za svůj příbytek a tobě je to málo! Odhoď už jednou konečně svoje komplexy méněcennosti. Všechno, co ty chceš, aby bylo dokonalé, se stejně jednou rozpadne v prach. Raduj se, miluj a kup si pořádný kopec zmrzliny!... A staň se s námi poutníkem naděje!

Deo gratias - Bohu díky!

Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné v České republice a ve světě

V České republice obnovili obláti svou přítomnost v roce 1991 díky poslednímu oblátovi z Moravy P. Zdeňku Čížkovskému OMI, který působil 40 let v Jižní Africe. Dnes už jeden z českých oblátů nové generace působí na Haiti, jiní působí a vzdělávají se v Římě, Rakousku, Německu. Jeden z oblátů byl z Čech vyslán do Pákistánu. U nás v nedávné době obláti otevřeli misijní základnu v Březíně v západních Čechách a následně tam přebrali pastorační odpovědnost za větší území. S pomocí polských a rakouských oblátů spravují také důležité jihočeské poutní místo Klokoty na okraji města Tábora. V duchu jejich poslání se však snaží proniknout s poselstvím Boží lásky zvláště k těm, kteří jsou z různých důvodů vzdáleni od této zkušenosti nebo na ni už zapomněli a ztratili kontakt s Církví a jejím živým bohatstvím.

Začátky Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné (OMI) sahají na jih porevoluční Francie. Rok 1816 je v historii řeholního společenství oblátů počátkem nesnadné, ale velmi požehnané cesty, která dodnes dovedla kongregaci do více než 60 zemí všech světadílů.

Sami o sobě říkají: *Jako Panna Maria, naše matka i sestra, chceme i my být stále otevřeni Božímu vedení a být připraveni působit tam, kam nás Duch Svatý povede.*

Otec zakladatel oblátů sv. Evžen de Mazenod (1789-1861) měl před očima především ty, kteří byli opuštěni, bezradní, bez Boží i lidské lásky. Opuštěnost a neznalost Boží lásky byly v jeho očích největší chudobou, která může člověka potkat. Se svými prvními spolubratry hlásali především pravdu o lidské důstojnosti i důstojnosti Božích dcer a synů každého člověka. To bylo v tehdejší době opravdovou „misijní revolucí“. Ukřižovaný Kristus, s kterým se sv. Evžen jako mladý muž mysticky setkal na Velký pátek 1807, se pro něho stal zdrojem, cestou a nejdůležitějším cílem opravdového života v lásce. Jeho až pragmaticky pojatý čas denně strávený před svatostánkem, byl způsobem víry, kterým se spojoval se svými duchovními syny na všech světadílech a vyprošoval zvláště těm, ke kterým poslal své misionáře, aby tak jako on poznali lásku Ježíše Krista a odpověděli na ni. Zemřel 21. května 1861 jako marseillský biskup během modlitby Zdravas, Královno s jasným vědomím toho, že na světě jde především o „communio“ (společenství pravdy a lásky mezi lidmi, které spojuje s Bohem). Mnohými byl považován za apoštola Pavla své doby.

Obláti otvírají dnes **nová pole působnosti i ve spolupráci s mnoha laiky** (MMW, AMMI, OMMI, COMI, NAOMIS, MIVA atd.), kteří se, každý podle svých možností, podílejí na jejich charismatu a poslání.

Před několika lety na základě spolupráce se španělskými oblátami se u několika mladých žen probudila touha žít zasvěcený život Bohu a misií podle stanov a pravidel oblátů. S požehnáním místního biskupa vyrašila tak nedaleko Madridu „**ženská větev Kongregace misionářek oblátek Panny Marie Neposkvrněné**“. Dnes už tato mladá kongregace čítá víc jak třicet misijních sester z několika zemí. Několik zájemkyň je už i z České republiky.

Motto oblátů:

„Duch Hospodinův je nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Hospodinovo.“

(Lk 4, 18-19)

Kontakt

pro více informací, bližší seznámení a nabídku spolupráce:

Klášter Kongregace misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné
Staroklokotská 1
Tábor
390 03
telefon, fax: +420 381 232 584

Farní dům Panny Marie Matky naděje
Žebnická 559
Plasy
331 01
telefon: +420 731 621 241, +420 731 402 651

Aktuální kontakty a informace najdete na www.oblati.cz.